

Nr 408

Av herr **Henning Nilsson** i Gävle m. fl., i *anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 53, med förslag till lag om ändrad lydelse av 16 § lagen den 11 juni 1943 (nr 346) angående statsmonopol å tillverkning och import av tobaksvaror, m. m.*

Förslagen om ökade skatter, de s. k. punktskatterna, har utlöst stark förbittring hos landets arbetande folk. Fackföreningar och fackliga centralorganisationer, socialdemokratiska och kommunistiska organisationer, kvinnoorganisationer och andra protesterar indignerat mot de nya pålagorna.

Det är obestridligt att de nya skatterna blir särskilt kännbara för de mindre inkomsttagarna. Den höjda energiskatten träffar pensionären, som har en elkamin som extra värmekälla, eller familjer som bor i gammal bebyggelse, som kräver extra värmetilskott. Genom den ökade användningen av elspisar i hemmen drabbas särskilt barnfamiljerna av den höjda energiskatten då elförbrukningen för dessa i allmänhet är större än hos mindre familjer. På samma orättfärdiga sätt verkar även de övriga punktskatter som föreslås.

I den offentliga debatten kring skatteförslagen har hävdats att de skattebelagda varorna i huvudsak är s. k. umbärliga varor. De representerar njutningsmedel, som förbrukarna kan avstå ifrån. Denna argumentering kan inte godkännas. Den innebär att mindre inkomsttagare skall avstå från även de enklaste njutningsmedel. Cigaretter, lättöl och läskedrycker skulle således betraktas som lyxvaror.

Härtill kommer att den nykterhetspolitiska linje varom riksdagen tidigare varit enig nu brytes. Upprepade gånger har från regeringens sida hävdats nödvändigheten av en sådan skatteavvägning, att konsumtionen av starksprit skulle föras över till vin och öl. Denna linje, mot vilken vi inte har något att erinra, har visat sig framgångsrik. Men nära nog i samma ögonblick som positiva resultat börjar visa sig föreslår regeringen skattehöjningar på just de varor man tidigare sagt skulle utgöra s. k. avvänjningsvaror.

Den föreslagna punktbeskattningen är än mer märklig, sedd mot bakgrunden av försvarsministerns senaste förklaringar, att pengarna inte behövs för den upprustning på 400 miljoner, varom regeringen träffat överenskommelse med de borgerliga partierna för nästa budgetår. I proposition nr 50 framhålles emellertid klart, att de nya skattemedlen skall an-

vändas för att finansiera den nya upprustningen. Om uppgifterna i försvarsministrernas tal i Göteborg den 14 februari är riktiga, nämligen att försvarskostnaderna redan nu är så höga att de motsvarar det belopp som försvarsuppgörelsen innebär för nästa budgetår, har skattebetalarna all rätt att fråga varför de nu skall belastas med ytterligare 500 miljoner i indirekta skatter. Budgeten är ju, enligt finansministern, balanserad.

Enligt vår mening är försvarskostnaderna redan för höga i förhållande till landets läge och befolkningens ekonomiska resurser. Allt större delar av befolkningen kräver också minskning av de militära utgifterna.

Med hänvisning till ovan anförda hemställes,

att riksdagen måtte avslå Kungl. Maj:ts proposition nr 53.

Stockholm den 25 februari 1958

Henning Nilsson

H. Hagberg

Knut Senander

Helmer Holmberg

Erik Karlsson

Gustav Johansson
